

Néhány szó a tűzifa métermértékéről.

Lapunk ez évi folyamának II-ik füzetében érintett tűzifa mérték egyesítését illetőleg bátor vagyok azt a megjegyzést tenni, hogy egy régi mértéknek újra való átváltoztatása sokkal könnyebb, mint egy régi és egy új mérték egyesítése. Jelen esetben a tűzifa mérték egységéről lévén szó, nem hihető, hogy különösen a favágó és a munkás osztályu nép ezen összetett elnevezést „méteröl“ használni fogja — igenis rövidítve azt fogja mondani: „öl“ de nem „méteröl“ —; holott a favágó egy fél öl helyett — mint a favágásnál rendszerint a tűzifa termeltetett — nagyon könnyen előállítand két métert, és tudni fogja a régi fél öl és az új két méter közti arányt, egy szóval, minden nehézség nélkül értendi a méter elnevezést. Nem is szükséges, hogy azt mondjuk „egy köbméter tűzifa“, hanem egyszerűen „egy méter tűzifa“, mert ez alatt épen úgy ki lesz fejezve a tűzifa mértéktartalma, mint a régi „öl“ elnevezés alatt. És valamint a tűzifa termelési, úgy szállítási bére és eladási ára is nagyonkönnyen számítható — nem négy köbméterenkint, de köbméterenként vagy röviden „méterenként.“

Hogy a jelenleg előirt elnevezés mind a termelő mind a fogyasztó közönségnek eleintén kényelmetlenséget okoz, az áll, de ez okból egyszerűbben azt is lehetne indítványozni, hogy a jelenlegi „méter“ elnevezés helyett a régi „öl“ elnevezés tartassék meg.

Nagy-Bocskó februárhóban 1876.

Adriányi Arnold.

*) A felmerült kérdésre vonatkozó további nézetnyilvánításoknak szintén készséggel nyitunk még tért lapunk jövő füzetében. Szerk.

Az árvíz és a budapesti fakereskedők.

A budapesti fakereskedőknek nem jelentéktelen károkat okozott a Duna áradása, úgy hogy értesülésünk szerint csupán a faanyagokban való károsodás meghaladja a 200.000 frtot, melyből egyedül a közalapítványi uradalmak helybeli raktára 20—25.000 frtnyi károsodást visel.

A raktárak, miként szomorú meggyőződést szerezhetenk, teljesen összeziláltak, a bennök lévő faanyagok, kevés kivétellel, vagy elhordattak, vagy az ártéren szétszóródtak, s csak nagy költséggel lesz egy kis részök összegyűjthető. Sajgó szívvel látta az ember februárhó 24., 25., 26. s későbbi napjain is, midőn egész deszkarakatok úgy, miként a raktárban felállítva voltak, fűrészelt épületfák, rönkök, szálfák, egész tutajok, dongák és ölfá egymást érve usztak le a rohamos sebességgel haladó jégtáblák közt. Az ártól végkép el nem sodort anyagok azonban még további kellemetlenséget is okoznak a tulajdonosoknak, miután valamennyiöknek anyaga kevés kivétellel teljesen összevegyült, s már most az a kérdés, hogy az ártérről összegyűjtendő anyag, ha az birtok-jegygyel nincs ellátva, kinek képezi jogos tulajdonát. Nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy az épületfa és műszerfa anyagok kinek-kinek saját jegyével elvannak látva, s azért ezekre nézve nem lesz nehéz az eligazodás. Nagyobb azonban a baj a tűzifánál, a mi Budapesten szintén nem csekély értékkel bír, s melynek valamennyi hasábjai felismerhető jegyekkel nincsenek is ellátva, s így kérdéssé válik kétségkívül a kereskedők közt, hogy az ártéren megmaradt, de a raktártulajdonos telkéről tovább vitetett, vagy itt megmaradt, de más tulajdonosnak idehozott fájával összevegyült fából kit mennyi illet.

Részünkről az ebbeli arány legigazságosabb megállapítására azon eljárást tartanók követendőnek, hogy az illető keres-

kedők könyveikből igazolják, hogy raktárunkban az áradás előtt az illető választékokból mennyi fa volt; továbbá látható, hogy mennyi maradt ebből sértetlenül, s azután az ártéren közösen összegyűjtött fából részesüljön mindenki azon arányban, a mily tömegű fája az áradás által elsodortatott; vagy is: ha A. vesztett 200, B. 300 és C. 400 ölet, az ártérről pedig összegyűjtetik 270 öl, akkor ebből illesse A.-t 60, B.-t 90 és C.-t 120 öl. Természetes ugyan, hogy ez esetben sincs teljes igazság, mert lehet, hogy némelyiknek fáját az ár végkép elvitte s így mégis részesül fában; nem kell azonban felednünk, hogy itt egyáltalán nehezen constatálható dologról van szó, s ki tudja, hogy az ártéren visszamaradt fa vajjon nem épen a végkép elsodort által nyomtatott-e oly irányban, hogy még visszamaradjon, s aztán elvégre is nem hajszál-hasogató igazság keresésről, de arról lehet kérdés, hogy az érdekek méltányos kiegyenlítést nyerjenek.

A jegygyel nem bíró más választéku faanyagokra vagy műszerfára e megosztási kulcs szükség esetén a megfelelő módosításokkal szintén alkalmazható lenne.

Ha valamely kereskedőnek könyve nem volna, a mi nem tehető fel, akkor ennek készletére nézve az illetőnek öreit, munkásait és felügyelőjét kellene kihallgatni, melynek alapján a károsodott és hiteles könyveket felmutató többi kereskedők többsége állapithatná meg a részesedési arányt.

A gyűjtés költségei mindenki részéről azon arányban lennének viselendők, a mily arányban az összegyűjtött fából részesül.

Ajánljuk ezeket az érdekelt fakereskedők figyelmébe és hiszszük, hogy a felmerült szerencsétlenség nem fog közöttük további versengésre okul szolgálni.

Bedő Albert.